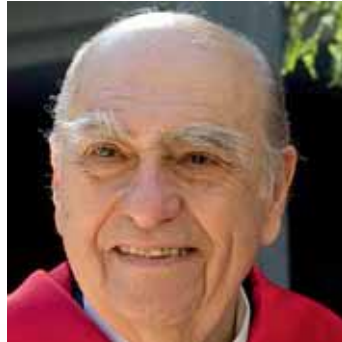

Solemne Acte d'Investidura
com a *Doctor Honoris Causa*

del Sr. Julio Sanguinetti Coirolo

Universitat d'Alacant
15 d'octubre de 2015

Solemne Acte d'Investidura
com a *Doctor Honoris Causa*

del Sr. Julio Sanguinetti Coirolo

U n i v e r s i t a t d ' A l a c a n t

15 d'octubre de 2015

- *Laudatio* pronunciada pel Sr. José Manuel Canales Aliende amb motiu de la investidura com a *doctor honoris causa* per la Universitat d'Alacant del Sr. Julio Sanguinetti Coirolo

És per a mi un honor i una gran satisfacció personal i professional estar avui ací i ara en aquest emotiu i rellevant acte, en el qual, com a padrí del que serà avui formalment investit *doctor honoris causa* per aquesta universitat, em correspon fer la *laudatio* o la defensa i presentació pública dels mèrits de Julio María Sanguinetti, que es fonamenta adequadament sobre la base dels mèrits que passaré a detallar succintament i que justifiquen aquesta investidura.

En primer lloc, he de dir que l'origen de tot aquest procés que avui culmina finalment i feliçment va tenir lloc el novembre del 2013 a Montevideo, amb motiu de la meua assistència com a coordinador d'un grup d'experts en el Congrés del Centre Llatinoamericà d'Administració per al Desenvolupament (CLAD). Durant l'assistència a aquest congrés vaig tenir l'oportunitat de conèixer i visitar el nou doctor en el seu domicili particular, gràcies a les gestions eficaces del seu germà i bon amic meu, Carlos Sanguinetti, ací present.

La que inicialment estava pensada i planificada, com una mera visita de cortesia meua per a conèixer realment aquest il·lustre personatge es va convertir en una riquíssima conversa d'unes quantes hores, en les quals vaig poder captar i confirmar tot el que jo ja sabia i se m'havia dit d'ell; i alhora poder-li plantejar al final la possibilitat de la seua possible visita i col·laboració amb la Universitat d'Alacant.

Permeteu-me que narre un detall inoblidable de la gran humanitat del personatge, que em va impactar. Una vegada acabada la nostra conversa, em va acompanyar pel carrer del seu domicili fins a prendre un taxi per a incorporar-me al congrés que esmentava adés, al qual jo havia d'assistir, i que era la causa del meu viatge a aquella bella ciutat. Al llarg d'aquell trajecte va ser saludat per diverses persones de diferents estatus i condicions socials, amb les quals va mantenir una breu i càlida conversa. Aquesta visita que explique em va causar un gran impacte personal i intel·lectual, i em va canviar les possibles prioritats a l'hora de seleccionar i proposar aquesta candidatura respecte d'altres possibles. Després d'una llarga i meditada reflexió, vaig entendre que si l'Àrea de Ciència Política i de l'Administració, creada el 2001 en aquesta universitat, de la qual en sóc el primer catedràtic, així com en tota la Comunitat Valenciana, hauria d'optar no solament per un personatge acadèmicament prestigiós, sinó també per una personalitat amb experiència i lideratge polític que encarnara, de manera integral i complementària, tots els valors d'allò públic que estime, i que no solament són propis d'aquesta àrea de coneixement que dirigisc en aquesta universitat, sinó també que ell els simbolitzara en l'àmbit polític en general i universitari en particular. A això afegiria com un gran valor, el mèrit de ser líder democràtic en el seu país, la República Oriental d'Uruguai, i avui president del rellevant Círculo de Montevideo. I sobre la base de tot això em vaig decidir a iniciar el procediment de proposta i aprovació pels diversos òrgans competents d'aquesta universitat del nomenament, i vull destacar que en totes les seues fases, la proposta sempre va ser aprovada per

unanimitat, fet que demostra la sensibilitat i la generositat de tots els participants en aquest llarg procés, als quals vull avui agrair públicament i expressament el seu suport.

Una vegada explicada de la manera més sintètica possible l'origen i el fonament de la meua proposta de nomenament, ara, i en segon terme, faré esment dels múltiples i variats mèrits del nou doctor honoris causa de manera també molt reduïda. Destacaria en principi les tres facetes essencials de la seua personalitat, a saber: primera, la de polític experimentat i home d'estat; segona, la d'acadèmic i intel·lectual consagrat, i tercera, la de publicista (o columnista) en diversos mitjans de comunicació. Com a exemple d'aquesta tercera faceta assenyalaria que és un assagista de periòdic de la premsa del seu país i també de la premsa espanyola, i en particular del periòdic *El País*.

Abundant en el que acabe d'exposar, pel que fa a la vida i experiència política del nou doctor, aquesta ha sigut molt rica i diversa, ja que va ser diputat, ministre d'Educació i d'Indústria, i dues vegades president de la República Oriental d'Uruguai, la primera com a primer president democràtic en la història del seu país, entre altres càrrecs polítics exercits.

Pel que fa a la seua vida acadèmica i intel·lectual, remarcaria substancialment que té una formació universitària àmplia i rigorosa com a jurista i científic social. És autor de diverses publicacions, entre les quals en destacaria dues de les seues monografies. Una, la titulada *La agonía de la democracia*, dedicada al procés polític democràtic del seu país; i la segona és *El Doctor Figari*, obra en la qual descriu les qualitats d'aquest pintor i humanista uruguaià.

A més, té en el seu haver la concessió d'onze doctorats honoris causa per universitats prestigioses de tot el món, i ha rebut un total de trenta-tres condecoracions i distincions honorífiques.

Som, doncs, davant d'una persona rellevant i polifacètica, els mèrits de la qual s'estenen a altres àmbits de la vida quotidiana, i servisca com a mostra la seua Presidència Honorífica del Club de Futbol Peñarol de Montevideo.

Considere que el nou doctor té una gran coherència en la seua trajectòria vital, política, literària i de divulgació, però sobretot i abans de res, estem en presència d'un líder polític que va creure, va practicar i va defensar sempre la democràcia, i que va ser l'impulsor de la transició democràtica al seu país, que a més, aquest exhibeix un innegable lideratge en el continent iberoamericà. La seua personalitat reflecteix de manera íntegra i plena, les idees força d'estat de dret i democràcia, de política i democràcia, i la figura d'un gran «home d'estat».

No voldria deixar de banda en la meua exposició la menció expressa i succinta del fet rellevant que el nou doctor és l'actual president del Círculo de Montevideo, la majoria dels membres del qual ens acompanyen avui. Aquest cercle no és només un club polític, sinó també i sobretot és un polifacètic *think tank* en la regió iberoamericana, amb una orientació i posició clara a favor del desenvolupament integral i democràtic, i no del mer creixement de la regió, enfront dels extrems, tant de plantejaments conservadors com dels populistes.

Al meu entendre, el Círculo de Montevideo suposa una visió i una opció experimentada a favor dels valors públics i d'una democràcia plena i de qualitat en la regió.

Voldria destacar també la presència com a membre del Círculo de Montevideo de la secretària general de la SEGIB, un organisme

que té un paper molt important, i que en l'última reunió va apostar per la primacia en l'educació com a eix fonamental de desenvolupament en la societat iberoamericana.

L'educació, juntament amb la recerca, com és sabut, són el paradigma avui fonamental i imprescindible per al desenvolupament de la societat del coneixement, i és un gran repte en l'àmbit iberoamericà. Ara bé, l'educació no solament és transmissió de coneixements i tècniques professionals, sinó també és un mitjà per a aconseguir la transformació, la mobilitat, l'equitat, la integració i la cohesió social. L'educació ha de ser, a més, un procés dinàmic, interactiu i participatiu de les persones; i això està molt allunyat del model de l'eficientisme, de la mercantilització i del darwinisme social, que es predica avui, sota un fals concepte de qualitat, que només serveix els interessos del capitalisme financer clientelar. L'educació ha de coadjuvar a crear i potenciar una ciutadania i una societat civil plenament democràtiques.

En concordança amb això, voldria fer meu el proverbi clàssic, però sempre actual, de *«Cogito ergo sum»*, *'pense, doncs existisc'*. Avui més que mai és prioritari el coneixement, com una crida a favor de la intel·ligència enfront de la mort, en expressió del gran mestre Unamuno.

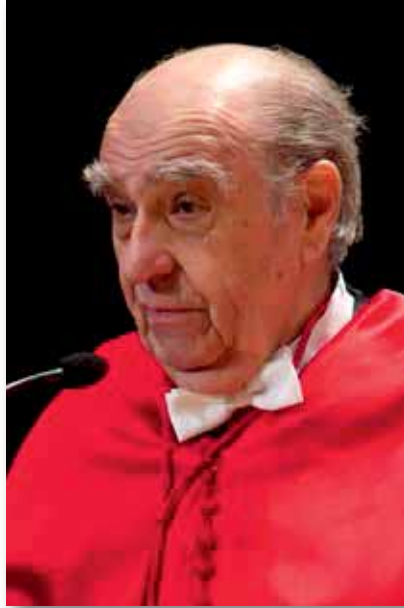
Si l'educació, i especialment la universitat, volen existir i sobreviure a la seua possible mort, han de privilegiar i potenciar l'anàlisi, la reflexió, el coneixement enfront de la mercantilització, la tecnocràcia, la mediocritat intel·lectual i l'anomenat pensament únic. No és una casualitat que en els discutits i discutibles rànquings universitaris amb la metodologia comparatista tan simplistament tractada, i malgrat abordar insuficientment els elements de qualitat i de valor afegit, i no solament els merament quantitius; apareguen com a primeres les universitats nord-americanes de la Ivy League, i especialment Harvard amb la seua Escola Kennedy de Govern. I a Europa, Oxford i Cambridge, en les quals els estudis de Filosofia i Humanitats, i de Ciència Política són rellevants i complementaris de la tècnica i de l'economia.

D'altra banda, sens perjudici del que acabe d'exposar, en el pensament rellevant espanyol, també es va posar de manifest aquest paper esmentat de la universitat. En concret, i per a no estendre més la meua intervenció, esmentaria dos autors ja clàssics però actuals, com són José Ortega y Gasset, en la seua obra *La misión de la universidad*, així com Francisco Giner de los Ríos i el seu text *«Ensayos sobre educación»*.

L'anterior no és incompatible, ans al contrari, plenament complementari amb el que el nou doctor ha dit, i cite textualment: *«El repte de la universitat és el de formar gent per a aquest nou món de la revolució científica i tecnològica.»* Ara bé, la tecnologia, no ho hem de perdre de vista, és un mitjà, i no una finalitat en si mateixa.

Doncs bé, després d'aquesta breu i necessària reflexió personal sobre el paper de l'educació en la societat actual postmoderna, i de la necessària lloa a la intel·ligència, escau concloure la meua intervenció, però abans haig de dir-li a vostè i als altres membres il·lustres i il·lustrats convidats del Círculo de Montevideo que espere i desitge que aquest emotiu i simbòlic acte no siga un final i un comiat, sinó per contra, el començament d'una nova i valuosa etapa de col·laboració acadèmica pluridisciplinària entre aquesta universitat i vostès. I per tot això amb la raó i amb el cor, no els dic adéu, sinó fins ben prompte, fins a sempre.

Moltes gràcies

- Discurs pronunciat pel Sr. Julio Sanguinetti Coirolo amb motiu de la seua investidura com a *doctor honoris causa* per la Universitat d'Alacant

És una gran emoció, sens dubte també una gran alegria, estar ací a Alacant i en aquesta Universitat que representa una tan llarga i centenària tradició d'aquesta terra d'homes lliures, llegendari àmbit d'emprenedors. En aquesta terra, per a bé en general i de vegades no tant, s'ha conreat l'esperit individualista, ple d'un sentit de la llibertat que s'ha respirat sempre i continua viu. Ho agraiïc molt profundament a tots i especialment la *laudatio* que se m'ha dedicat. Ho faig sentint-ho com a tribut i homenatge a la democràcia i al pensament iberoamericà, als ideals de la democràcia, al principi suprem de la llibertat. Ací solament sóc un més en aquesta representació que ací investeixen amb tanta altura alguns dels nostres col·legues, com Ricardo Lagos, Belisario Betancur o Felipe González, soldats civils d'aquesta gloriosa causa.

M'heu lliurat recentment un llibre que reproduceix en la portada el meravellós quadre de Rafael, l'*Escola d'Atenes*. En la pintura, Plató alça el dit cap amunt, mentre Aristòtil apunta a terra. Aquesta escena ens inspira a dir unes paraules i apuntar unes reflexions sobre el que és l'essència del pensament i la filosofia de la tolerància, concebudes com a cor i ànima de la democràcia i de la convivència pacífica.

És un culte que ja no havíem de practicar després que acabara la guerra freda i hagueren caigut els murs, quan semblava que havíem entrat ja en la pau kantiana. Avui, però, hem de continuar parlant de tolerància com a fonament de la llibertat; hem de continuar parlant de la necessitat de la convivència entre els humans; continuem convocats a lluitar contra els dogmatismes. Tornen a sorgir dogmatismes religiosos que assolen el món, enfronten civilitzacions que haurien de dialogar i construir, aquestes mateixes civilitzacions que un dia van conviure, en aquesta Espanya on musulmans, jueus i catòlics van poder traduir les grans obres dels grans savis i viure la possibilitat certa de la convivència. No obstant això, en aquests dies estem obligats a defensar l'esperit de la tolerància, la idea «*voltairiana*» de la llibertat, la concepció de Locke dels drets individuals, fins i tot la de Stuart Mill, que ens han de seguir inspirant per a construir una societat en què es visca totalment el principi que «*a déu el que és de déu i al cèsar el que és del cèsar*».

D'aquests dogmatismes tampoc n'estem exempts en el món polític perquè també allí se'ns encomana la malaltia dels fonamentalismes. Es dona fins i tot un fonamentalisme democràtic, quan eixim de la racionalitat crítica de Kant i ens deixem portar per l'absolutisme platònic, que està allí representat en la imatge del quadre comentat; quan perdem de vista el valor de la llibertat individual de Locke i ens deixem arrossegar per aquest concepte de voluntat general arrasadora que tant va predicar Rousseau.

Aquesta tensió d'idees és al darrere, encara que a voltes no s'entenga, del que són els populismes que patim a l'Amèrica Llatina. Aquest fonamentalisme democràtic pensa que en nom d'una majoria electoral es té la capacitat il·limitada d'exercir tots els

poders en tots els terrenys. Es va mes allà del respecte a la necessària separació de poders, fins i tot més enllà del respecte a les minories, perquè la democràcia no és solament el govern de les majories, sinó el del respecte de les minories i de totes les llibertats individuals.

Són fonamentalismes contra els quals avui hem de continuar reivindicant la llibertat i la tolerància, molt especialment en els claustres de les nostres Universitats, perquè és en el terreny de les idees on en definitiva es gesten els grans moviments.

Heinrich Heine deia als francesos fa ja més de dos segles *«no oblideu el valor de les idees, no oblideu la importància de les idees perquè en el silenci d'un laboratori acadèmic es pot imaginar la destrucció d'una civilització»*, i prou que ha passat això quan hi ha hagut llibres que han inspirat destruccions de pobles i civilitzacions.

Però hi ha altres fonamentalismes. Venim de dos segles polítics i d'un segle últim economicista, i sent l'economia la base i el fonament de l'organització social, es pot transformar en dogma. Hannah Arendt ens diu en la condició humana que hi ha solament dues ideologies que han pretès explicar-ho tot i assumir la clau de la història. Ni tan sols cap de les religions ha arribat a la concepció construïda en nom de la raça o en nom de l'economia; però sí que ha ocorregut així quan, d'una banda, les estructures marxistes van ofegar les llibertats o, d'una altra, els excessos d'un liberalisme mal entès van oblidar les necessàries obligacions de la solidaritat social i de la integració pacífica de les societats.

També el nostre món emmalalteix del fonamentalisme de la ciència, que és la que el mou. No és casualitat que en l'evolució de la humanitat són la ciència i la seua derivació tecnològica les que van marcant els temps històrics i definint cada etapa per l'accés al coneixement.

Des que ens vam posar dempeus fa dos-cents mil anys, des d'aquell instant, sempre, al final, qui ha aconseguit el major poder científic i la major capacitat tecnològica és el que ha predominat. I dic poder perquè, així com la ciència és alliberament, també pot ser destrucció i mai hem d'acceptar que es transforme en religió.

És molt perillosa la política quan es fa religió, molt perillosa també la religió quan es transforma en poder polític; molt perillosa la ciència, a més, quan transcendeix l'àmbit de les seues exactituds i, desbordant les seues possibilitats, assumeix una actitud d'omnipotència. Perquè la ciència i la tecnologia no són morals i la moral i l'ètica l'han d'imposar aquells obligats a encausar la societat dins d'un estat democràtic.

Hi ha hagut pensadors que sostenien que la política podia arribar a ser ciència. Saint Simon deia que l'avanç científic i l'avanç tecnològic farien que les decisions de l'estat foren científiques i estarien més enllà de la voluntat humana. Sota aquesta racionalitat desapareixerien l'arbitrarietat, la ignorància i les intrigues.

Pobre Saint Simon... oblidava que aquesta ciència i aquesta tècnica anaven a desenvolupar-se dins de societats humanes, on hi ha individualitats, on hi ha principis, on hi ha ètica, on hi ha sentiments. Que difícil és a voltes administrar sentiments que solem mirar des de lluny sense comprendre que són a la base de tants excessos.

El més comú d'aquests sentiments ha sigut el patriotisme. El patriotisme és un sentiment pur: és l'amor, l'amor a aquella terra

de la qual ens sentim fills. Com diu García Márquez en la seua novel·la cèlebre, en el moment que Aureliano Buendía es nega a mudar-se perquè cadascú és d'on té els seus morts».

Aquest és el sentiment patriòtic; la seua ànima és fonamentalment amor. No s'ha de confondre, doncs, amb el nacionalisme, que se situa en l'àmbit de la política. Moltes vegades és necessari, per a defensar-se, però molt arriscat quan es desborda.

És un sentiment que es basa en l'altri, en l'alteritat, en la mirada cap a l'altre com a diferent, i prou sabem que, exacerbada, ha estat a la base de tantes arbitrarietats, de tantes guerres, de tants patiments. Hem de continuar, doncs, defensant-nos de la intolerància i intentar encausar les forces que desfermen la ciència, la tecnologia, l'economia i les passions nacionals. Tots poden i deuen ser encausats i aquesta és la inexcusable tasca d'un estat democràtic, assentat en la voluntat ciutadana però amb la capacitat de moderar aquestes forces que puguen desbordar-se i degenerar en enemigues de la llibertat. Aquesta llibertat que sustenta la democràcia, perquè l'ideal democràtic no és un altre, que el de la societat tolerant, que accepta opinions diverses; aquest i no altre, és l'ànima mateixa, l'esperit del nostre sistema.

Vostè m'ha inspirat, senyor Rector, amb aquesta *Escola d'Atenes* de l'inefable Rafael i diguem, per a acabar, com veiem a la democràcia en la perspectiva dels temps.

L'entnem, des de la distància dels segles, quan l'estadista clàssic ens deia que en els assumptes públics *«un respectuós temor és el que ens imposa acceptar el canvi dels successius governs i el respecte a aquelles lleis que s'han dictat, especialment per a enfrontar-se a injustícies. Estimem la bellesa amb senzillesa i el coneixement sense arrogància. Fem de la riquesa una oportunitat per a fer i no un motiu de vanaglòria. A Atenes, la pobresa no és vergonya, sí que ho és no fer res per superar-la»*.

Pèricles, discurs fúnebre als morts de la guerra del Peloponès, any 431 abans de Crist....

Moltes gràcies

- Discurs de benvinguda al Sr. Julio Sanguinetti Coirolo al Claustre de Doctors de la Universitat d'Alacant, per part del rector de la UA, Manuel Palomar Sanz en la cerimònia d'investidura del 15 d'octubre de 2015

Molt bon dia a tots i benvinguts a la Universitat d'Alacant!

En primer lloc, vull agrair-vos la presència avui ací, en aquest emotiu acte honorífic d'investidura com a doctor honoris causa de l'Excm. Sr. Julio María Sanguinetti a proposta de la Facultat de Dret, per iniciativa de l'àrea de Ciència Política i de l'Administració. Especialment, i si m'ho permeteu, als membres de la Fundació Círculo de Montevideo que ens acompanyen i que, a partir de demà, celebraran la vint-i-dosena reunió plenària d'aquesta fundació. Benvinguts.

La Universitat d'Alacant acull, en el seu claustre, l'excel·lentíssim senyor Julio María Sanguinetti, d'extraordinària trajectòria política, social i cultural; i que des d'avui s'uneix al claustre de doctors de la nostra universitat.

En la *laudatio* s'ha posat de manifest la prestigiosa trajectòria del Dr. Julio Sanguinetti. I vull felicitar el professor Canales, catedràtic de Ciència Política i de l'Administració per aquesta brillant *laudatio*, així com per les extraordinàries relacions que manté amb diferents i diverses institucions d'Amèrica Llatina i que engrandeixen la nostra universitat. Moltes gràcies, José Manuel! Però, permeteu-me que, abans de centrar-me en aspectes destacats del nou *doctor honoris causa*, trace les línies institucionals i estratègiques que imbriquen amb aquest significatiu doctorat honoris causa i amb Amèrica Llatina. I, en concret, em referiré a l'impuls a la internacionalització amb Amèrica Llatina com una aposta irrenunciable en diverses dimensions i direccions; en línia amb les claus estratègiques i les propostes d'actuació aprovades en la III Trobada Internacional de Rectors Universia, celebrada a Rio de Janeiro al juliol de 2014, i conegudes com la *Carta Universia Rio 2014*.

Què pretenia, en efecte, aquesta Trobada? Abans de res, reflexionar sobre la universitat del segle XXI i examinar les noves expectatives i tendències universitàries, a fi d'impulsar un espai del coneixement socialment responsable.

A aquest efecte, la *Carta Universia Rio 2014* insta les universitats, a través d'un conjunt d'iniciatives i actuacions diverses, a afavorir la inclusió social i constituir-se en instrument útil per a millorar el benestar, elevar els nivells de desenvolupament, fomentar la creativitat i afavorir la transmissió de valors tals com la igualtat d'oportunitats -també les de gènere o les de col·lectius amb necessitats especials-, i la protecció mediambiental, contribuents nets a l'al·leujament de la pobresa actual i a la prevenció de la futura, mitjançant l'atenció a un creixement més sostenible i equilibrat, tant social com ecològic.

La Universitat d'Alacant té convenis de mobilitat i és sòcia en projectes de recerca i cooperació de més de set-centes universitats en més de cent països repartits entre els cinc continents. I pel que fa a Iberoamericà, convenis amb tots els països i amb més de dues-centes universitats, instituts i centres de recerca. Som conscients del potencial d'aquesta extensa i atapeïda xarxa de relacions, no solament per a la universitat, com a ambaixadora i carta de presentació de la província, sinó per a les seues ciutats i, potencialment, per a les seues institucions i empreses.

Som conscients del fet que l'espanyol siga, segons l'Institut Cervantes, la segona llengua nativa més parlada del món -darrere del xinès mandarí- i el segon idioma de comunicació internacional.

Ens fariem, em sembla, un flac favor si no consideràrem els estrets vincles que ens uneixen amb els països llatinoamericans. Si no tinguérem en compte el seu potencial i el mutu benefici que podríem obtenir d'una col·laboració més estreta amb ells. La nostra universitat té, des de la seua creació, un compromís acadèmic, científic, cultural i social amb Amèrica Llatina. I m'agradaria destacar alguns projectes, accions i aliances de la nostra universitat.

En primer lloc, un dels projectes més importants que uneixen la Universitat d'Alacant amb Amèrica Llatina és la Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes.

Aquest gran projecte cultural i tecnològic va nàixer el 1998 en la Universitat d'Alacant i, gràcies al suport rebut del Banc Santander i de la Fundació Marcelino Botín, va ser possible constituir la Fundació que actualment és regida i és presidida per Mario Vargas Llosa, doctor honoris causa per la nostra universitat.

La Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes va nàixer com una plataforma tecnològica que permetera la preservació digital del patrimoni i la difusió de la cultura produïda en espanyol i en altres llengües hispàniques. Avui, és un dels grans projectes de col·laboració cultural entre Europa i Amèrica Llatina a través de la Universitat d'Alacant.

La Biblioteca és un gran node de recerca tecnològica i una plataforma de generació i d'accés al coneixement en l'ampli camp de les humanitats, mitjançant la generació de xarxes de col·laboració entre escriptors, acadèmics, investigadors i intel·lectuals de tot el món en un projecte horitzontal, universal i integrador.

Entre les institucions col·laboradores en el projecte es troben les principals acadèmies de la llengua, les biblioteques nacionals i algunes de les més destacades universitats del continent americà, com la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic, la Universitat de Guadalajara, el Tecnològic de Monterrey, el Centre d'Estudis Històrics de Mèxic (CARSO) i un llarg etcètera.

La tasca desenvolupada per la Biblioteca durant aquests anys ha sigut considerada un model de gestió pública-privada, i exemple de bones pràctiques per la Biblioteca Digital Europea, i ha rebut destacats reconeixements internacionals, com el premi de la Universitat de Stanford per a la Innovació en Biblioteques de Recerca (SPIRL), en la seua primera edició, el 2013, guardó que vam tenir l'honor de compartir amb Gallica, el gran projecte digital de la Biblioteca Nacional de França.

La Biblioteca Virtual va ser inaugurada per l'escriptor contemporani Mario Benedetti l'any 2000 cedint la seua imatge, la seua veu i les seues paraules.

El 1997, Benedetti va ser nomenat doctor honoris causa per la Universitat d'Alacant (va ser el seu primer nomenament com a honoris causa i va ser el primer llatinoamericà que va entrar per aquest procediment en el nostre Claustre de Doctors).

Aquest mateix any, 2015, la Biblioteca Virtual s'ha enriquit amb la nova Biblioteca d'Autor Raúl Zurita, amb la cessió de la seua veu i la seua paraula. I hem tingut l'ocasió de seguir estrenyent llaços amb Llatinoamèrica amb la investidura com a doctor honoris causa de l'il·lustre poeta xilè Raúl Zurita.

En segon lloc, vull destacar el nostre Projecte Havana, que naix el 1996 d'un acord entre la Universitat d'Alacant i l'Oficina

de l'Historiador de la Ciutat de l'Havana, oficina dirigida pel Sr. Eusebio Leal Spengler, doctor honoris causa per la Universitat d'Alacant, que va tenir com a objectiu principal la rehabilitació de l'Havana Vella declarada Patrimoni Cultural de la Humanitat per la UNESCO el 1982.

Des del curs 2006, la Universitat d'Alacant té un conveni singular i únic amb el Ministeri d'Educació Superior per a desenvolupar activitats sota el paraigua del Projecte Havana, que té com a objectiu ajudar les universitats cubanes i altres institucions amb competències en educació superior per a desenvolupar ensenyaments i intercanvis científics que permeten millorar la formació en àrees especialment susceptibles per al desenvolupament econòmic, social i cultural del país.

I en tercer lloc, vull destacar que la Universitat d'Alacant desenvolupa una gran tasca en projectes d'enfortiment institucional en diverses regions del món, com Llatinoamèrica, el Magrib i Àsia central. Els més de cent cinquanta projectes en els últims anys en aquest tema han convertit la Universitat d'Alacant en líder de projectes "*Capacity Building*" (enfortiment institucional) a escala europea segons les estadístiques de *tempus&EuropeAid*, la qual cosa demostra el nostre compromís amb l'impuls de la internacionalització amb Llatinoamèrica.

Això és una destacada mostra de la nostra vinculació amb Amèrica Llatina. Però, tornant a la *Carta Universia Rio 2014*, un dels objectius centrals era impulsar un Espai Iberoamericà del Coneixement socialment responsable. I no cal dir que un projecte fins a tal punt ambiciós requereix actuacions en diverses dimensions interconnectades.

Aquest projecte d'impuls de l'Espai Iberoamericà exigeix un conjunt de canvis extensos i profunds, una vertadera estratègia transversal que ha de reunir els esforços concertats d'investigadors, personal docent, estudiants, personal d'administració i serveis i de tots els implicats en la gestió de la universitat. I més enllà de les universitats, de l'administració, eliminant i simplificant tràmits burocràtics de convalidació i de visats, que activen el procés.

En aquesta línia, i amb l'objectiu de contribuir a la construcció de l'Espai Iberoamericà del Coneixement, la Universitat d'Alacant crearà en breu el Campus Iberoamericà de la Universitat d'Alacant, que ens permetrà vertebrar i coordinar les activitats esmentades, incrementar la nostra presència i compromís a través d'una oferta de títols propis i oficials, de projectes de recerca i de programes de doctorat, aprofitant el nostre lideratge en projectes d'enfortiment institucional. En definitiva, d'una estratègia conjunta i d'aliança singular amb institucions i països d'Amèrica Llatina.

I avui, reforcem el nostre compromís con Llatinoamèrica a través de la investidura de l'Excm. Sr. Julio María Sanguinetti com a doctor honoris causa, el segon uruguaià que ens honra en la nostra màxima orla d'honor, després de Mario Benedetti, la biblioteca madrilenya del qual custodiem, investiguem i divulguem, i el llegat literari del qual irradiem des del Centre d'Estudis Iberoamericans Mario Benedetti.

El Dr. Julio Sanguinetti és president de la Fundació Círculo de Montevideo des de fa quasi vint anys, exactament des de 1996, llavors en la capital uruguaiana i amb posterioritat en diferents capitals i localitats llatinoamericanes i espanyoles. El Círculo de Montevideo ha reunit un nodrit grup de polítics, intel·lectuals i representants d'organismes internacionals amb la finalitat d'analitzar els problemes del continent llatinoamericà, no en el context d'una època de canvis sinó en el d'un canvi d'època,

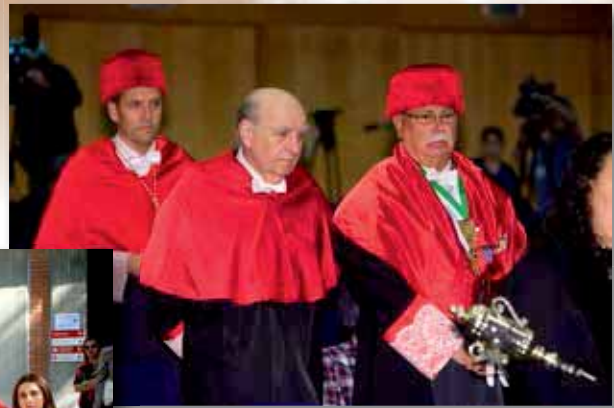
un partidori d'aigües històric, signat per la globalització, l'economia informacional i la interconnexió en xarxa, que enfronta la regió a desafiaments formidables, a mudances tan ràpides com esquerpes, referides tant als canvis en la cultura i l'organització empresarial com a la transformació del treball i l'ocupació, a les relacions entre estat, mercat i societat civil, al futur de l'educació o de la democràcia, o als rumbos i futurs possibles després de la recent Gran Recessió, que ens ha fet despertar bruscament d'un somni gran i profund.

Com deia, avui enfortim el nostre compromís científic, acadèmic, cultural i social amb Amèrica Llatina i amb Uruguai en particular, i voldria manifestar la nostra més sincera felicitació i agraïment a Julio Sanguinetti, pel seu suport a la Universitat d'Alacant, per la seua, des d'avui, nova vinculació amb la nostra universitat i pel seu compromís polític, social i cultural. Enhorabona.

Moltes gràcies i bon dia.

ÀLBUM FOTOGRÀFIC DE LA CERIMÒNIA

**DOCTORS HONORIS CAUSA PER
LA UNIVERSITAT D'ALACANT**

Eusebio Sempere 1984
José Pérez Llorca 1984
Francisco Orts Llorca 1984
Alberto Sols García 1984
Russell P. Sebold 1984
Juan Gil-Albert 1985
José María Soler 1985
Severo Ochoa 1986
Antonio Hernández Gil 1986
Abel Agambeguián 1989
Joaquín Rodrigo 1989
Germà Colón Domènech 1990
José María Azcárate y Ristori 1991
Andreu Mas-Colell 1991
Juan Antonio Samaranch Torelló 1992
Manuel Alvar López 1993
Erwin Neher 1993
Bert Sakmann 1993
Jean Maurice Clavilier 1994
Antonio López Gómez 1995
Jesús García Fernández 1995
Jacques Santer 1995
Enrique Llobregat Conesa 1995
William Cooper 1995
Eduardo Chillida 1996
Mario Benedetti 1997
Gonzalo Anes y Álvarez de Castrillón 1998
Enrique Fuentes Quintana 1998
Luis Ángel Rojo Duque 1998
Juan Velarde Fuertes 1998
Elías J. Corey 1999
Ramon Margalef i López 1999
Enric Valor i Vives 1999
Bernard Vincent 2000
Ignacio Bosque Muñoz 2000
Humberto López Morales 2000
Tyrrell Rockafellar 2000
Manuel Valdivia Ureña 2000
Gonzalo Halffter Sala 2000
Eduardo S. Schwartz 2001
Johan Galtung 2002
Immanuel Wallerstein 2002
Alonso Zamora Vicente 2002
Miquel Batllori i Munné 2002
Antoni M. Badia i Margarit 2002
Robert Marrast 2002
Ryoji Noyori 2003
Manuel Albaladejo 2003
William F. Sharpe 2003
José María Bengoa Lecanda 2004
M.ª Carmen Andrade Perdrix 2006
Antonio García Berrio 2006
Pedro Martínez Montávez 2006
Muhammad Yunus 2006
Alan Heeger 2007
Robert Alexy 2008

Eugenio Bulygin 2008
Eliás Díaz García 2008
Ernesto Garzón Valdés 2008
Mario Vargas Llosa 2008
Boris Mordukhovich 2009
Jane Goodall 2009
André Clas 2010
Manuel Seco Reymundo 2010
Avelino Corma Canós 2011
Ramon Pelegero Sanchis 2011
Deborah Duen Ling Chung 2011
Alan Loddon Yuille 2011
José Luis García Delgado 2011
Eusebio Leal Spengler 2011
Marilyn Cochran-Smith 2012

Linda Darling-Hammond 2012
Gloria Ladson-Billings 2012
Filippo Coarelli 2012
Carlos de Cabo Martín 2012
Daniel Pauly 2013
Tomàs Llorens Serra 2013
Consuelo López Nomdedeu 2014
Afaf I. Meleis 2014
Gérard Dufour 2014
Gérard Chastagnaret 2014
José Luis Romanillos Vega 2014
Gabriel Tortella Casares 2014
Raúl Zurita Canessa 2015
Edwin Robert Hancock 2015
Irina P. Beletskaya 2015
Julio Sanguinetti Coirolo 2015